

Deň 4: **DOM ČÍSLO JEDNA NA GALLOWS GATE ROAD**

Časť prvá. Napísal Rupert Laight. Ilustroval Brian Williamson. Preložil Maťo.

Prvú vec ktorú Doktor započul bol zvuk nejakého škrabania po okne.

Vstal z postele, prebehol si rukou po vlasoch a obzeral sa okolo. Kde to som, pomyslel si. Zistil, že nie je v TARDIS. To je posteľ. Veľmi nepohodlná posteľ. Čo robím v posteli? Nemám čas na posteľ. Toto je šialené.

Doktor začal testovať svoju pamäť. Posledná vec ktorú si pamätám je..... nuž, čo to bolo? TARDIS. Spomenul si na TARDIS. Stál pri konzole keď zapípal alarm. Čo to hovoril ten alarm?

Potom si už nič nepamätal.

Úplne zmätený, sa Doktor poobzeral vôkol seba. Bola tma, videl len kúsok svetla ,ktoré číhalo spod dverí.

Doktor sa vyvalil z postele – prekvapený sám z toho že má pyžamo – obzerajúc sa do tmy zistil, že jediná cesta ako sa dostať z izby je okno. Bolo pokryté čiernym materiálom, pritlačením o rám.

'Zatemnenie' mumlal si pre seba, a otvoril roh, vypúšťajúc lúče svetla.

Doktor stál v malej podkrovnej izbe s nízkym stropom a žltou tapetou. V izbe bola jedna jednoduchá posteľ a komoda, na vrchu boli jeho šaty, úhladne poskladané.

Otočil sa späť k zakrytému oknu a uvidel čo vyrábalo ten tlmený zvuk. Najväčší konár vysokého dubu škriabal o okno.

Musím zistiť o čo tu ide, rozhodol sa Doktor, zobral si svoje veci a vytrhol dvere.

'Ahoj, Doktor,' povedal neznámy hlas. 'Spal si dobre?'

Doktor sa pozrel dole. Chlapec okolo trinástich rokov s červenými lícami a s nakrátko ostrihanými vlasmi sa naň usmieval.

'Ako to že vieš moje meno?'

'Minulú noc si nám ho povedal.'

'Nám?' spýtal sa Doktor, rozrušene 'Komu nám?'

'Mne a mame,' povedal chlapec. 'Nepamätáš sa?'

'Samozrejme že pamätám.' Doktor silno rozmýšľal, ale pre nejaký dôvod si nemohol spomenúť. 'Asi si zabudol.'

'Musela to byť tá zima asi ti zmrzol mozog,' povedal chlapec a podal mu ruku. Som Robert Mann.'

'Rád ťa spoznávam, Robert Mann,' odpovedal Doktor, nadšene trasúc chlapcovi rukou. 'Alebo skôr znova ťa spoznávam..' Doktor prestal v momente keď si spomenul aký je teraz bezradný.

'Pod' už teda, lebo budeme meškať na raňajky.'

Ako zostupovali, Robert pripomenul Doktorovi ako minulú noc zazvonil na zvonček, neschopný povedať im prečo, ale bolo už neskoro, Robertova matka mu ponúkla nocľah v ich dome.

'Zaujímalo by ma čo som chcel,' dumal Doktor. 'Oh nuž koho to trápi?' Prestal. 'Počkať to nie je môj štýl.' Potom mu cez hlavu opäť prebehli starosti. 'Je tu pekne,' povedal. 'Možno zostanem.'

Prešli už na prvé poschodie a stáli v vstupnej hale domu.

'Chcelo by to troška oprášiť nie?' povedal Doktor, prechádzajúc prstom po ráme obrazu.

'Nemôžeme zohnať personál,' povedal Robert. 'Je tu vojna.'

'Vojna? Tu? Ktorá?'

Chlapec sa zasmial. 'Robíš si zo mňa srandu?'

'Nikdy si nerobím srandu vo svojom živote. A nesrandujem o čase. Aký je toto rok?'

Robert naňho zíval. 'Je rok 1940, samozrejme.'

'Dost' cestovania,' povedal Doktor. 'Všetko dopletiem.'

'Prajem si aby som mohol cestovať,' odpovedal Robert. 'Až vyrastiem chcel by som byť prieskumník. Ako Marco Polo. Objavil špagety.'

'A ukradol my karavan!'

'Si veľmi zvláštny.'

Doktor sa škl'abil. 'To som už niekde počul.'

Jedáleň bola na konci domu, zo sklenenými dverami do záhrady.

Okolo oválneho stolu sedeli piati ľudia. Mladá dáma, mladý muž, staršia dáma, tučnejší, džentlmen stredného veku a, za vrchom stola sedela, vychrtlá žena v neskoršej štyridsiatke.

Robert si rýchlo sadol na svoje miesto, zatiaľčo Doktor nešikovne stál, nevediac čo robiť.

'Prosím sadnite si,' povedala chudá žena prudko.

Z jej červených vlasov, Doktor usúdil že to bude Robertova matka. Ale chýbal jej úsmev svojho syna. Jej rysy boli ostré, jej nos divne zakrútený ako keby cítila nejaký zápach.

Doktor si sadol. 'Som hladný ako vlk!'

'Mohol by si sa predstaviť ostatným hosťom,' Povedala pani Mannová. 'Roberta si už stretol.'

'Keď vyrastie chce byť prieskumníkom,' povedal Doktor. 'Je tak, Rob?'

Pani Mannová sa trochu uškrnula. 'Robert mení svoje nápady každých 5 minút.'

'Nie, nemením!' protestoval jej syn. 'Budem prieskumníkom' Prestal a potom dodal, 'Alebo vodič auta.'

Potom čo si hostia navzájom pomohli porozdeľovať vlhkú praženicu sa to začalo.

'Ja som Major Woolly,' sediaci oproti Doktorovi. Mal škvritú plet' and a bradu ktorá presiahovala jeho ústa. 'Takže vy ste Doktor aspoň tak nám pani Mannová povedala. Doktor čoho?'

'Viete práve teraz si nemôžem spomenúť,' povedal Doktor.

'Šok po výbuchu?' povedal Major. 'Strašná vec som si istý. Poznal som chlapíka ktorému sa to stalo v minulej vojne.' Prestal aby mohol prežívať. 'To bola ešte dobrá vojna. Nie ako táto. Bojujeme našimi holými rukami.'

'To musí byť nepohodlné,' povedal Doktor.

'Nezaoberajte sa tým Major,' povedala pani Mannová. 'Rád poučíte pána Hitlera vec alebo dve. Nie, Major?'

Major nezrozumiteľne zavrčal a staral sa o svoje raňajky.

Sediac po jeho pravici bola staršia dáma nosiac veľký operený klobúk. Predstavila sa ako pani Sillingtonová, a usmiala sa na Doktora.

'Vitajte v našom malom pokornom hosťovskom dome,' povedala. 'Vždy som to volala hosťovský dom, aj keď správne by sa mal volať stravový dom. Žila som v Sydenhame do 5 rokov. Potom som stratila všetky peniaze vo veľkej havárii. Tu som sa presťahovala v '33. Najstarší obyvateľ.'

Doktor neuveriteľne zízal na jej operený klobúk. Je zaujímavé vidieť niekoho nosiť taký ohromne nevkusný klobúk na raňajky.

'Mám 74, viete,' Dodala pani Sillingtonová, ako vysvetlenie jej excentrickej pokrývky hlavy.

Popri stole, sa Robert rehotal.

'Jedz si svoje vajíčka,' povedala mu matka hodiac naň vražedný pohľad.

Doktor si to všimol a na chlapca hodil milý žmurk.

Robert potom predstavil ďalších dvoch hosťov. Každý uvítal Doktora slušným prikívnutím, ale zostali ticho.

Pani Gibbsová bola pravdepodobne okolo 20ky. Nesmelo pozerajúca, mala plavé vlasy a nosila sveter od Argyla. Na jej strane, sedel tiež hanblivý a skromný Clive Plympton. Asi z rovnakým vekom ako pani Gibbsová, držal si svoju hlavu nad mäsoml, a dopĺňal tanier so zvláštnym pohľadom. Práve vo chvíli keď si bola istá že sa nik nedíva, pani Gibbsová hodila na pána Plympton letný pohľad.

Práve vtedy sa dvere jedálne otvorili a statná žena okolo pedesiatky vbehla dnu nosiac jedlo, mala na sebe zásteru a niesla tácku.

'Už ste skončili?' spýtala sa vážnym hlasom.

'Skoro, Pani Baxterová,' odpovedala pani domácej.

Pani Baxterová ju ignorovala a začala zbierať taniere, či bol dojedený alebo nie. 'Oh, a na obed šunka nebude,' povedala. 'Všetkým už došli kupóny. Bude znovu ľahké mäso.' A z tichým zachrochtaním odišla.

'Ta ženská,' syčala pani Mannová, po vhodnej pauze. 'Veľmi dávno som ju mala prepustiť. Jedlo. Držanie tela. V jeden deň sa z toho zbláznim. A to nie je jediná vec. Dom by potreboval aj dobré jarné upratovanie. A Lofty... Určite potrebuje trošku zostrihať.'

'Kto je Lofty?' spýtal sa Doktor. 'Váš manžel?'

'Pán Mann je zosnulý,' odpovedala potichu.

'Lofty je dub v záhrade,' vysvetlil Robert. 'Mam ho che už dávnejšie zostrihať. Zakrýva svetlo do všetkých zadných izieb.'

'A prečo to potom teda nespravíte?' spýtal sa Doktor.

'Nikto tu nikdy nič nespraví,' povedal Robert.

'To teda spraví.' Jeho matka sa naň zamračila.

'Je to holá pravda,' dodal mrzute. 'Nič sa tu nikdy neudeje!'

Niečo okolo Robertovho tónu hlasu udrelo Doktora. Áno, niečo tu nesedí, pomyslel si. Pocit hniloby, nehybnosti.

'Odíd' od stola'. Prikázala Robertovi ani Mannová.

Robert položil svoj obrúsok, a odišiel z izby.

Práve vtedy keď hodiny na krbovej rímse ohlásili desať.

Robert sa flákal po chodbe, čakajúc kým Doktor odíde z jedálne. Tento cudzinec bola tá najzaujímavejšia vec čo sa stalo na Gallows Gate Road od... nuž, od vždy. A bolo na ňom niečo veľmi zvláštne, myslel Robert, ako Major, Pani Sillingtonová a ostatok z nich vyplnil minulosť.

Na koniec, sa Doktor doflákol do haly, a obzeral sa okolo.

'Odkiaľ si, Doktor?' spýtal sa Robert.

'Čo?' Doktor bol určite veľmi zd'ialky. 'Oh, odnikiaľ', určite si o tom nepočul.' Strčil si ruky do kapias a zavrel si oči. 'Nemôžem si spomenúť prečo som tu.' Potom sa otočil k Robertovi. 'Čo je toto za miesto?'

'Neviem,' Odpovedal Robert.

'Áno, vieš,' trval na tom Doktor.

'Viem?' povedal Robert, rozrušene. A nevedel čo presne tým cudzinec myslí.

Tento dom bola jediná vec čo videl. Narodil sa tu. Vyrástol tu. Otec mu zomrel keď mal šesť rokov, a potom sa oň starala len matka. Ale Doktor mal pravdu. Niečo na tomto mieste bolo zvláštne.

'Áno... už asi viem čo myslíš. Všetci obyvatelia domu sú zúfali však? Ja chcem byť architektom ale oni nechcú robiť nič.'

'Presne!' Doktor chytil Roberta za ramena. 'A to znamená že máme veľa práce, Robby-boy. Tak poďme do toho!' A vybehol hore po schodoch.

'Do čoho ideme?' Robert za ním zavolať.

'Spovedať host'ov, samozrejme,' odpovedal Doktor. 'Ty si zober Majora a pani Gibbsovú. Ja prehovorím s pani Sillingtonovou a pánom Plymptonom.' Prestal a zamračil sa,. 'Jeden z nich nie je taký ako vyzerá.'

Pani Sillingtonová už nemala svoj klobúk. Sediac vo svojej izbe kde mala malo nábytku, nemala dôvod nosiť divnú pokrývku hlavy.

'Tieto sú úžasne,' povedal Doktor, študujúc kolekciu farebných obrazov ktorými bola pokrytá jedna stena. Doktor si pomyslel že rozoznal jej štýl. Áno, rozoznal. Bol tam obraz presne ako ten v Národnej Portrétovej Galérii v Londýne – obraz slávneho spisovateľa. A bol si istý že obraz bol namalovaný roku 1940 M. Sillingtonovou. 'Stretli ste sa niekedy s T.S. Eliotom?' spýtal sa.

'T.S. kto?' zamrmlala staršia dáma.

Ale Doktor ju sotva počul. Nebol si istý čo vyjadruje jeden z obrazov. Bol absolútne odlišný od ostatných – štúdium stromu, nakreslený v totálnom realizme. Mrkol na dátum v rohu. 1933. 'Toto je ten posledný,' povedal. 'Ale to bolo pred siedmymi rokmi.'

'Rovno po tom čo som sa tu ubytovala.'

'Prečo ste prestala? Ste skvelá maliarka!'

'Nuž...' začala. Ale potom bola dlhá pauza. 'Skutočne neviem,' povedala nakoniec. 'Ja len... som stratila svoju dôveru. Kto by sa zaujímal o moje malé šmátraniny? Ťažko sa teraz už stanem slávnou maliarkou. Mám 74, však vieš.'

'Nezáleží na tom či máte 104. Nikdy nie je neskoro byť skvelý.' Doktor podporil. 'Mala by som to vedieť.'

'Keď som bola vo vašom veku bývala som len tri ulice odtiaľto,' dumala pani Sillingtonová, Jasne sa premietala vo svojich myšlienkach. 'Veľa sa o tomto dome hovorilo.'

'Aký druh hovorenia?'

'Nikto nechcel ísť blízko tohto domu. Hovorili že dom je prekliaty. Všetko nezmysel, samozrejme. Iba povesti.' Pani Sillingtonová sa zamračila, ako keby sa snažila sa na niečo spomenúť.

'Povesti zvyčajne začínajú kvôli niečomu,' povedal Doktor.

'Nemôžte tomu vážne veriť...' Pani Sillingtonová stíšila hlas.

'JE to veľmi zvláštny dom,' priznala na koniec.

O jedno poschodie vyššie. Na Gallows Gate Road, Robert vklznul do spálne Majora Woollyho. Skúmal rukávy vojenský oblek visiaci na vešiaku pri posteli. Bol vyzdobený medailami z Prvej Svetovej Vojny.

'Čo tu robíš, chlapče?' štekla naň Major, ktorý vklzol do izby po tichu tesne za ním. Ale jeho zamračený pohľad okamžite zmenil na hrdý pohľad keď zistil na čo sa votrelec díva. 'Obdivuješ mosadz, eh?'

'Musíte byť dobrý vojak,' povedal Robert. 'Prečo tam ale nebojujete teraz? Nemôžete byť na to predsa starý.'

'Nie, samozrejme že nie. Ale vieš ono to, er... ' Major pozeral z jednej nohy na druhú. 'Nie som zbabelec ak chceš naznačiť to.'

'Očividne nie. Tak čo vás zastavilo?' spýtal sa Robert s tým najlepším detektívnym tónom.

Majorova Woollyho tvár sa zatvárila kyslo. Pozrel sa na Roberta ako keby prvý krát hľadal svoju dušu.

'Neviem,' zamrmlal Major po dlhom trápnom tichu. 'Ja len... nemôžem.' Keď hodiny nad krbom uderili poludnie, Doktor a Robert v chladnej izbe vymieňajúc si poznatky.

Robert povedal Doktorovi všetko čo sa dozvedel od Majora, a potom sa vydal za pani Gibbsovou.

Každý pracovný deň ide vlakom do malého publikateľstva, aby si spravila nejaké poznámky. Ostatok jej dňa, ničmenej, bolo jej jedinou prácou študovať pána Plymptona.

Doktor potom zistil že Clive Plymptonova mzda pochádza z písania mesačných historických správ s rôznymi udalosťami. Ale stalo sa že, že chcel skutočne napísať vášnivú historickú novelu.

'Je tu niekto?' spýtal sa Doktor.

'Áno,' povedal Robert. 'Okrem pani Baxterovej.'

'Počula som moje meno?' Pani Baxterová stála vo dverách. 'Myslela som si že ste bez čaju.'

'Vlastne ste to vy koho zháňame,' povedal Doktor. 'Ako dlho tu pracujete pani Baxterová?'

'Od roku 1934,' odpovedala kuchárka. 'Pre moje hriechy.'

'Šťastne?' doktor na ňu zazrel.

'Nebud'te hlúpy,' odpovedala.

'Prečo potom neodídete?'

'Nuž ak mám povedať pravdu, rada by som odišla.' Zazrela na okno vzdialeným pohľadom. 'K Dorset možno. Mám tam sestru. Mohla by som chovať prasa. Pravdou však je, že to tu bezo mňa nikdy nezvládnem.'

'Myslím že by to zvládli,' povedal Doktor. 'Nie je tak, Rob?'

Robert prikývol.

'Som si istá,' naštvála sa pani Baxterová. 'Tak. Ak to je posledná hlúpa otázka, Vráťim sa do kuchyne. Z pol hodinu je obed, a tie konzervy mäsa sa sami neotvorí.'

Doktor zíval na priestor keď ho práve opúšťala pani Baxterová, jeho výraz ztemnel. 'Niekto tu kradne od týchto ľudí každý kúsok ambícií. A ja musím zistiť kto.' Popri tom vybehol von z dverí.

'Kam ideš?' spýtal sa Robert.

'Do TARDIS. Er, moje motorové auto.'

'Ty myslíš vesmírnu loď!'

Doktor zamrzol vo dverách.

'Iba mimozemšťan môže mať niečo takéto vo vrecku.'

Robert vytiahol Doktorov sonický skrutkovač.

'To je moje... Odkiaľ to máš?'

'Našiel som to včera vo tvojom vrecku.'

Úsmev osvetlil Doktorovú tvár. 'Si drzá opica všakže? Páčiš sa mi. Presne to sa mi páči. Tak a teraz mi to daj!'

Schňapol sonický skrutkovač z Robertovej ruky a vyparil sa z miestnosti.

Robert si sám pogrataloval. Vedel že spravil dobre.

Vonku v hale, Doktor tvrdo rozmýšľal. Snažil sa spomenúť prečo tu prišiel, kde šiel predtým než TARDIS stiahlo z kurzu. Bola vôbec stiahnutá z kurzu? Určite tento dom neovplyvňuje aj jeho?

Pozrel sa na svoj sonický skrutkovač v ruke. Som Doktor, pomyslel si napokon. Som Pán Času. Môžem cestovať z jednej strany vesmíru na druhú mihnutím oka. Je to niečo na čo môžem byť hrdý?

Začal sa triasť, smerom k dverám a zovrel kľučku. Práve potom sa s ním začal točiť svet..

'Doktor?' začul Robertov hlas. 'Doktor! Si v poriadku?'

Ale temná hmla zatemnila Doktorovu myseľ, a cítil ako sa ťahá za dverami, ale nemôže ich otvoriť. Vedel že nie sú zamknuté alebo zaseknuté – bolo to v tom že nemal žiadnu silu, rozhodnúť sa opustiť toto miesto.

A potom zabudol aj to. Gallows Gate Road vyzerala ako by mizla ďalej a ďalej a všetko zaplavila absolútna temnota.

Poslednú vec ktorú si počul bol Robertov hlas ktorý naň kričal.

'Doktor! Doktoooooor!'

Doktor začul tichý hlas. Hlas mladej ženy. 'Je v poriadku?'

'Stále je veľmi bledý,' povedal iný hlas. 'Počkať, myslím že sa zobúdzajú.'

Doktor sa posadil, a zaostril na realitu. 'Už som v poriadku,' sediac stále na podlahe pri dverách. 'Myslel som že som vyhral vojnu.' A začal rozoznávať obyvateľov Gallows Gate Road - Pani Gibbovoú, Major a ostatných – ako hľadia dole. 'Jeden z vás je mimozemšťan!'

Na pár sekúnd všetci stíchli keď sa halou ozvalo ustarostené klábosenie.

'Musí byť stále opitý,' povedala pani Sillingtonová.

'Blázon!' povedal Major.

Doktor si pohol svoje nohy a pozrel sa do okna. 'Začína sa stmievať. Ako dlho som bol mimo?'

'Pár hodín,' povedala Pani Mannová. 'Čo sa stalo?'

'Je to ťažké vysvetliť. Ale na tom nezáleží, je čas pracovať!'' Doktor sa pretrel cez dav a chytil Roberta za rameno. 'Pod', Robby-boy, prehl'adáme tento dom od podkrovia po suterén!'

'Nie neprehl'adáte!' protestovala Pani Mannová. 'Môj dom nepotrebuje prehl'adať!'

'Očividne áno,' povedal Doktor odhodlane, zisťujúc že má svoj sonický skrutkovač stále v ruke a otriasa sa na Pani Mannovú. A vybehol po schodoch.

'Nuž ja nikdy,' povedal Major Woolly. Na poschodí Doktor vbehol do Majorovej spálne.

'Čo presne hľadáme?' fuňal Robert, ťažko udržiavací krok.

'V dome sa skrýva mimozemská forma života, a je veľmi silná. Keď som sa snažil odísť, skoro ma skonzumovala. Vzala my všetky vnútorné zásoby aby mi ich vrátila späť.'

Robert užasnutý sledoval ako Doktor svojím sonickým skrutkovačom zamieril na každú stenu ktorú

videl vokol.

'A ako poznám svoju vlastnú mimozemskú formu života, čo aj poznám,' pokračoval Doktor, 'že sa skrýva v inej forme života.'

'Myslíš že.. jeden z nás? Napríklad Major? Alebo mama?' Prestal. 'Alebo ja?'

'Prepáč Rob, ale všetko je možné,' povedal Doktor, nasadzujúc si svoje okuliare. 'Stále som však tu aby som pomohol. Čokoľvek sa stane nabudúce.' A pri tom naň zíval. 'Teraz mi pomôž hľadať. Hľadáme hocičo čo nevyzerá ako typická vec.'

'Alebo mimo tohto času,' povedal Robert.

'Učíš sa,' pochváli Doktor, a vytrhol dvere Majorovej Woollyho skrine 'Vedel som že tomu chápeš.'

Za pár hodín, Robert pomohol svojmu priateľovi prehľadať každý centimeter izby. Doktor veselo vypustil sťažnosti Pani Mannovej a jej hosťov presvedčil o povolení z Ministerstva obrany.

Po spálniach, skontrolovali jedáleň a ateliér. Doktor však stále nemal žiadne stopy. Potom zišli dole na prízemie, do územia Pani Baxterovej kde si rozkazovala ako diktátor.

'Čo to tu stvárate?' skríkla kuchárka, skôr ako Doktor z Robertom vtrhli do kuchyne. 'Snažíme sa spraviť džemový závin.'

'Nechceli sme sa starať o váš závin,' povedal Doktor.

Robert sa na Pani Baxterovu vyčítavo škeril. 'Hľadáme mimozemšťanov.'

'Nemcov, myslíte?'

'Nie. Tých z vesmíru.'

Pani Baxterová prevrátila očami a vrátila sa späť do práce, kým Robert prehľadával kuchyň.

'Myslím že keď budem veľký chcem byť kuchárom,' zamrmlal, prezerajúc zbierku nožov. 'Hlavný kuchár v The Ritz, v skutočnosti.'

Ale Doktor sa tváril že nepočuje. Obzeral sa okolo seba a kľakol si na kolená. 'Pozri!' skríkol.

Robert si kľakol aby uvidel na čo Doktor hľadá.

Len kúsok nad lemovanou doskou, sa omietka štiepila a rozpadala sa. Doktor prišiel bližšie k stene a zašiel kúsok ďalej. 'Tu to je tiež,' povedal. 'A tu!'

'Čo je na tom zvláštne?' spýtal sa Robert. 'Celá stena tohto domu je celá takáto poškodená.'

Doktor vstal. 'Bol som slepý,' povedal 'Ideme! Je čas ukončiť to!'

Major Woolly hľadel na svoje hodinky. 'Toto je neznesiteľné, Doktor,' povedal. 'Najskôr obviníš jedného nás za špeha, potom prehliadaš naše izby, a teraz rušíš na obed!'

'To nevádi,' povedal Doktor, oslovujúc celú jedáleň. Vyzval každého člena k rozhovoru, Robert na jeho strane. 'Všetci ste v smrteľnom nebezpečí. Sila v tomto dobe vám vysáva váš potenciál, ako špongia vodu, a nik z vás nie je schopný niečo dosiahnuť alebo - '

'Aké trúfalé!' prerušil Major. 'Môžem hocikedy vyjsť z tých dverí a dosiahnuť čo chcem. Som úplne v poriadku. Všetci to môžeme spraviť.'

'Tak do toho!' naliehal Doktor.

'Je po šiestej,' povedala Pani Sillingtonová potichu. 'Všade bude zavreté'

'Major, mohli by ste späť do armády. Viem že potom vaše srdce túži. Prečo teda držíte svoju

uniformu mimo? Pani Sillingtonová vy ste vynikajúca maliarka, tak prečo nemaľujete? A vy, Clive, môžete napísať tu novelu. Nemuseli by ste byť sami ak by Pani Gibbsová vyjadrila svoje skutočné city. A aj Pani Baxterová by mohla chovať to prasa.'

6 šokovaných tvári naň zízalo, ale Doktor pokračoval, zničujúc postupne svoj hlas.

'A pre vás, Pani Mannová, vy nedokážete ani zostrihať ten strom v záhrade. Strom ktorý vám kradne z domu svetlo a robí ho mizerným vždy keď sa naň pozriete.' Vážne sa na nich pozrel. 'Ste skvelý, fenomenálny ľudia, ale ani jeden z vás nemá silu uskutočniť svoje sny. A je tu dôvod prečo.'

'Zase kecy o temných silách?' vzdychla Pani Mannová.

'Nie len kecy. Je to tu medzi vami.'

V izbe vybuchlo obrovské štebotanie.

'Ak mám pravdu,' pokračoval Doktor, 'táto sila kradne vaše ambície a používa ich. Sám som to pocítil.'

'O mne si nič nepovedal, Doktor,' dovolil si povedať Robert. 'A čo teda ja?'

'Si odlišný od všetkých tu,' odpovedal Doktor.

Pani Sillingtonová si vzdychla. 'Nemyslíte snád že Robert... je mimozemšťan?'

'Samozrejme že nie. Čo je zaujímavé na Robertovi je že je úplne neovplyvnený. A preto my tak pomáha.' Otočil sa k chlapcovi. 'Nedotklo sa ťa to lebo si mladý. Ešte presne nevieš čo chceš v živote dosiahnuť. Nemáš špecifickú ambíciu ktorej by si sa držal.'

'Ale áno mám,' protestoval chlapec. 'Chcem byť hadím mužom'

'Pred pol hodinou si chcel byť šéfkuchár,' povedal Doktor. 'Ale to je úžasné. Preto vlastne presne nevieš čo chceš. Máš ešte pred sebou roky kým si vyberieš – a trilión možností si vybrať.' Doktor rozhárал Robertove vlasy. 'Musím povedať že som rád že si sa vzdal myšlienky byť kuchárom. Ťažká práca a strašné peniaze.'

'Takže ak je to niekto tu,' povedala Pani Baxterová, 'kto je to?'

Rezidencia Gallows Gate Road má ešte jedného podozrivého.

'Nie je to nik z vás,' povedal Doktor, pochodujúc k dverám ktoré viedli do záhrady. Otvoril ich a postavil sa pred ne. Ľadový vzduch vbehol do vnútra miestnosti.

'Kam ide teraz?' spýtala sa Pani Mannová.

'Keby som to vedel,' odpovedal Major.

V záhrade Doktor zízal na obrovský dub. Bola tma, ale celý mesiac osvetlil holú Zem. Bolo tam ticho, najvyššie konáre obrovského stromu sa húpali v zimnom vetre.

Robertal poťukal doktora za plece. 'Tie trhliny v omietke,' povedal. 'To kvôli stromu.'

'Presne! Korene stromu sedeli tvrdo a strom si bral všetko čo mu patrilo.'

'Hovoríš že náš vinník je strom?' Major stál za nimi pri ostatných obyvateľoch.

'Je nepríjemné držať ma stále v tme,' povedala Pani Sillingtonová, 'ale to neznamená že je to padušstvo.'

'Bol objektom vašej poslednej maľby,' povedal Doktor. 'Po celé roky ste kreslili nádherné veci, potom ste sa presťahovali sme nakreslili jeden obraz a vzdali to.'

Doktor vstúpil ďalej do záhrady a potom uskočil a chytil sa za hlavu. 'Necítite to? Inteligentný parazit. Potrebuje to energiu druhých na vlastný život. A toto je zvlášť zlý jedinec. Už som niečo podobné videl. Na Este, v Lagúne Nebula.' Ukázal na oblohu. 'Niekde tam.'

Robert zíral smerom k hviezdám ako Doktor pokračoval.

'Tento parazit je najdlhšie žijúca forma na hocijakej planéte na akú príde. Nemajú vlastný tvar, takže potrebujú vec ktorú môžu napodobniť. Skutočne len vysielajú psychické signály.' Doktor ustúpil opäť o krok dozadu a chytil sa za hlavu, očividne v bolesti. Dones sekeru, Robert.'

'To s neopovázajte!' kričala Pani Mannová.

'Ignoruj ju Rob.' Doktor hodil na ňu pohľad. 'Ak je to tak neškodné čoho sa bojíte? Už ste hovorili o tom ako ho chcete zostrihať.'

Pani Mannová sa postavila k stromu a rozťahla ruky. 'Nedotknete sa starého dobrého Loftyho!'

'Tento strom je domovom mimozemskej formy,' protestoval Doktor. 'A je tu určite veľmi dlho. Pani Sillingtonová mi už povedala príbehy o tomto dome. Tak som zistil že to nebude v človeku. Tento strom je tu dlhšie ako hocikto z vás, dlhšie ako všetky budovy. A pomyslíte na meno ulice.'

'Gallows Gate Road,' povedal Clive. 'V 18. storočí, tu poblízku boli popravený kriminálnici.'

'Blízko tu?' odpovedal Doktor. 'Kde si myslíte že kat zavesil lano? Toto miesto bolo vždy domovom utrpenia a škody. Sila v tomto strome sa živila na ľuďoch po celé storočia.'

Robert vyliezol z záhradnej šopy, nosiac sekeru. Podal ju Doktorovi

'Pochybujem že mi to dovoľí ísť bližšie,' povedal doktor. 'Si už veľký chlapec, Rob. Zvládneš to?'

'Myslím že hej,' povedal nervózne Robert.

'Nezvládne' kričala jeho matka.

'To n-nie je dobrý nápad,' šomrala Pani Sillingtonová.

'Nerobil by som to byť tebou chlapče,' povedal Major.

Všetci sa dívali na Roberta, ale Doktor sa medzi nich postavil. 'Je to pre vaše vlastné dobro!' Zakričal. Potom sa otočil k Robertovi. 'Zrúbaj ho! Si jediný kto môže!'

Robert zdvihol sekeru vysoko do vzduchu.

'Nieeee!' nariekali ostatní.

Sekol priamo do kmeňu.

Doktor a ostatných to prekvapilo, bojujúc o státie na nohách. Potom začali zízať v hrôžze.

'Čo to?' vykričala Pani Baxterová.

Zo stromu prišiel ohromný, svietivý zelený obraz seba – silueta ducha znášajúca sa nad zástupom a ohlušujúco škriekala.

'Entita odchádza,' kričal Doktor cez hluk. 'Pokračuj, Rob!'

Robert opäť zodvihol sekeru a začal do už spravenej diery.

Príšerný tvar sa vtiahol do víriaceho vortexu, ktorý zlý vietor bičoval okolo domu. Bolo to také silné že obyvatelia sa ledva udržali na nohách.

Pani Sillingtonová sa chytila Majora. 'Cítim sa zvláštne,' povedala.

'Daj mi ju,' povedal Pán Plympton, a brodil sa cez jav aby vzal od Roberta sekeru.

Za ním šiel Major, ktorý bol nadšený, zvláštna zelená energia za chvíľu zmizla z ich dozoru.

Úder za úderom strom sa opäť trochu roztrieštil.

Potom začala víchrica strácať svoju silu, a s konečným výkrikom stiahlo všetko z sebou, až do posledného krúžku energie čo bol nad Doktorom a zmizla..

Doktor sa zrútil.

Major dal sekeru Pani Mannová. 'Všetko vaše milá pani. Ukončite to!'

Smejúc sa, Pani Mannová posledný krát začala do stromu, a z obrovským hlukom strom spadol, a váľal sa po celej záhrade

Potom bolo ticho.

Potom začali obyvatelia medzi sebou konzultovať tak, že si ani nevšimli že Doktor nie je s nimi. Bolo to akoby konečne zasvietilo svetlo a prvý krát uvideli samých seba.

Prekvapený Doktor vstal a začal si hladiť hlavu

'Ak ide o ten strom-je po ňom?' spýtala sa Pani Sillingtonová.

'Nemyslím si že sa to dá zabiť. Len to odletelo k inému zdroju. Ako som povedal je to najdlhšie žijúca forma života. Ale tu a práve teraz som tou najdlhšie žijúcou formou... ja.'

Pani Sillingtonová sa znepokojene pozrela na Doktora.

'Mám 904, to viete letí to. Povedal.

Neskôr v noci hosti Gallows Gate Road si znovu sadli okolo stolu. V ich srdciach horel praskajúci oheň.

'Dajte Doktorovi pohár vody,' povedala Pani Mannová.

Každý chytil svoj pohár. 'Na Doktora,' povedali naraz.

'Nie som si istý či môžem akceptovať všetko čo ste nám povedal, Doktor,' začal Major Woolly. 'Ale musím povedať že takto vzrušený a nabudený som sa už dlho necítil.'

'Ja tiež,' povedala Pani Sillingtonová. Mala svoj klobúk tento krát vyzdobený listami z dubu.

Nemôžem uveriť všetkým týmto veciam okolo mimozemskej formy života,' Povedala Pani Mannová, 'a Boh vie ako vysvetlím všetok ten bordel v záhrade, ale konečne sa cítim schopná niečo tu zmeniť.'

'A ja v Pondelok narukujem,' povedal Major. 'Aspoň budem trochu užitočný. Možno aj ako domáca stráž.'

'dobre pre vás' povedal doktor.

'Už mám nejaké poznámky pre moju novelu,' povedal Clive, vyťahujúc zápisník zo svojej kapsy.

'A ja sa vrátim k mojím maľbám,' povedala Pani Sillingtonová. 'Mám nápad na portrét. Možno niekto slávny. Môžem spraviť jeden pre teba Doktor.'

Doktor sa usmial, ale držal ticho.

'Zostanete všakže?' spýtala sa staršia žena nervózne.

Zaťiaľ doniesla Pani Baxterová veľkú misu duseného mäsa 'A nepýtajte sa z čoho bude obed zajtra,' povedala a položila misu na stôl.

'Vyzerá to skvele, Bertha,' povedala Pani Mannová.

'Takže nie že by som to tu nemala rada,' povedala kuchárka, 'ale v Januári sa s'ahujem' k mojej sestre v Bridport.'

'Opúšťate nás?' spýtala sa Pani Gibbsová.

'Nesnažte sa mi to vyhovoriť už som sa rozhodla...' Zastavila sa akoby čakal na niekoho kto by protestoval. Ale nik to nespravil. 'Spravme si teda chlebíčky,' povedala Pani Baxterová.

A kým sa všetci natešene spolu rozprávali Doktor si všimol že Clive Plympton daroval Pani Gibbsovej hanblivý úsmev. Jej tvár sa osvetlila šťastím.

Doktor sa zasmial a obzeral sa okolo stolu. Robert si vkladal vidličku mäsa do úst.

'Definitívne viem čím chcem byť keď budem starší,' povedal.

Doktor si nemohol pomôcť a začal sa nahlas smiať. 'Nie všetko je zábavne keď si cestovateľ v čase,' povedal. 'Ale som veľmi polichotený, Robby-boy.'

Robert sa zamračil. 'Nechcem byť ako ty, hlúposť!' Pozrel sa na posekaný strom a povedal. 'Chcem byť drevorubačom.'

Doktor zavrel dvere domu číslo 1 na Gallows Gate Road za sebou, ubehol keď sa nik neďíval. Oproti ulici stála TARDIS. Keď odomkol dvere a vkĺzol dnu, divil sa, a nie prvý krát, čo jeho loď zacítila mimozemského parazita. To bola jediná vec ktorej nemohol na TARDIS pomocou mysle rozkázať. TARDIS si jednoducho našla cestu do Vortexu sama. Na tomto mieste už nebolo viac ubližovania.

V mesačnom svetle ulice, malá modrá búdka začala vydávať hukací zvuk, a potom pomaly zmizla v noci.

Preložil maťo pre všetky fan-stránky a pre všetkých ľudí, ktorý milujú seriál Doctor Who a bažia po nových častiach.